

wasto. Kui nüüd need kaks teekäibiad
läksid magama, siis immetles se teine
teekäibia sedda, et temma pärrast sedda
õnnetust ni ussinaste oli rikkaks saanud.
Nüüd ütles se Ingel: jo sa nüüd hakkad
Jummal'a nou ärratunda. Ma põlletasin
selle pärrast sedda wanna ellomaia ärra,
et ma teadsin, et seal keldris oli üks rah-
haauk, mis ta piddi käl leidma, kui ta
seäl ümberkõndis kaewab, ja mis läbbi
ta piddi rikkaks saama. Se on nüüd keik
nenda sündind, kuida sa nääd. Ja In-
gel lahkus temmast ärra.

Õppetus.

Oh mitto korda saab se meitele õnneks
muudetud, mis meie õnnetusseks peame!
sest meie peame jo se peäle mõtlema, et
risti ja willeksusse läbbi meie õige tee peäle
saame juhhatud. Ärra mõtle siis mitte
õmma hädda sees kakspeiddi, waid anna
keik

keik jummal'a hoieks, sest temma murret
sew süno ees.

Se Jummal, kes meid kurwastanud,
Woib pea jälle rõmusta:
Kui murre tund on möda läinud,
Siis tulleb temma abbiga;
Kus siis so meel ei mõtlege,
Seält tulleb abbi sinnule.

Kurrat ja Tallopoeg.

Kurrat tullit ühhe Tallapõia jure, kes
tännini õmma leiba olli rahhoga õmma
palle higgsi sees sõnud. Kurrat ütles: mis
sa ni palju wõewa ennesele teed ning ni
sandidste ellad? Tee sedda, mis minna
tahhan, siis ma annan sulle ni palju rah-
ha et sa sest wõid hästi ellada. Tallopoeg
küsis: Mis sa siis tahhad? — Kurrat
kostis: polle enam tarwis, et sa agga
üks ainus patto teed. Jummal holdko
mind